

κείνου τοῦ μέρους, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀπόστασιν μέτρων τινῶν. Ὑπερεπήδησε τὰς φλόγας μὲ ὀρμήν, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ διευθύνετο, πάντοτε τρέχων, ἐφθασε τέλος σῶος καὶ ὑγιᾶς εἰς αὐλήν τινα, ἐνθα εὗρεν ἐκλεκτὴν καὶ πολυάριθμον συναναστροφὴν.

Ἦτο τότε ἐνώπιον τοῦ πασσαῖ τῆς Λαμιακοῦ περικυκλωμένου ὑπὸ τῶν πρωτίτων ἀρχηγῶν τῶν Δροῖσιν.

«Ὁμέρ-πασσαῖ, σῶτόν με» ἀνέκραξε πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ὁ πασσαῖς ὑπεχώρησε μετ' ἀποστροφῆς.

«Δὲν ἐπιμβαίνω εἰς τὰς μετὰ τῶν φίλων σας ἐριδας, εἶπε μὲ ὑπεροφίαν· αὐτοὶ ἄς κάμουν καλὰ· τότε Δροῦσός τις ἤρπασεν ἀμέσως ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μαρωνίτου τὸ παιδίον ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ Μαρωνίτου ἐμάχετο μεταξὺ τοῦ ἔρκου καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σώσῃ τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ του δὲν ἐγνώριζε καὶ ἀνέκραξεν ἀδημονῶν.

«Ὁμέρ-πασσαῖ, ἐάν ἀφήτῃς νὰ μὲ φονεύσωσι, ἐλέησον τοῦλάχιστον τὸ ἄθῳον τοῦτο παιδίον, τὸ ὁποῖον σὲ ἔκατεύει».

Ἀλλ' ὁ σκληροκάρδιος πασσαῖς ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ περιφρονήσεως κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Δροῦσος ἐῤῥιπτε κατὰ γῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου του. Ῥῆξας δὲ τότε κραυγὴν γοερὰν ὁ Μεθόδιος εἶπεν·

— Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος! Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἄφησες νὰ σφάζωσι, Ὁμέρ, εἶναι τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον σοὶ ἤρπασαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἀνέτρεφα αὐτὸ ὡς γέννημα τῶν σπλάγγων μου, διότι τὸ ἠγάπων.

— Λέγεις ἀλήθειαν, σκύλε ἄπιστε; ἐφώναξεν ὁ Ὁμέρ ὀρμήσας πρὸς τὸν Μαρωνίτην ὠχρὸς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξαγριωμένους. Λέγεις ἀλήθειαν, ἢ θέλεις νὰ κάμψῃς τὴν καρδίαν μου διὰ τοῦ ψεύδους;

— Ὁ Θεός μου, ὅστις εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας, μοὶ ἀπεγορεύει τὸ ψεῦδος, καὶ μάλιστα ὅπως σῶσω τὴν ζωὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαρωνίτης ἀξιοπρεπῶς. Ἀλλ' ἐάν θέλῃς τὴν ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου, ἰδοὺ...

Καὶ σηκώσας τὸ καθημαγμένον πτώμα, περιεπτύχθη αὐτὸ κατὰ πρῶτον περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἶτα δὲ ἀποκαλύψας τὸ πρὸς τὴν καρδίαν μέρος ἔδειξεν εἰς αὐτόν στίγμα ἐρυθροῦν ὕπερ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔφερεν.

«Ἀναγνωρίζεις τὸ σημεῖον τοῦτο, Ὁμέρ;» τῷ εἶπεν.

Ὁ δὲ πασσαῖς ἐργισθεὶς ὡς θηρίον τοῦ ὁποῖου ἀνῆρπασαν τοὺς σκύμνους, καὶ ἐκσπᾶσας τὴν πάλαν του ἀνέκραξεν, ἠδύνασο νὰ τὸ σώσῃς ἐάν μοὶ ἔλεγες ὅτι ἦτο τέκνον μου, καὶ ἐπληξεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν.

«Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος! ἐψιθύρισε καὶ πάλιν ὁ Μαρωνίτης πίπτων, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του στραφέντες πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐσβέσθησαν εἰς τὴν τελευταίαν προσευχὴν.

(Ἐκ τοῦ Γαλιλαικοῦ).

Π. ΤΖ. Χ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Τῆς τόμ. Π'. φυλλ. 309)

—οοο—

Ανθρίνι (τὸ) ὁ ἐρυθρεὺς ἰχθὺς τῶν ἀρχαίων.

Λιλλία (τὰ) καὶ *Λιλλάκια*.—Καλοῦνται τὰ παρὰ τῶν μητέρων διδόμενα εἰς τὰ τέκνα των διάφορα παιγνίδια στίλβοντα ἢ περικαλύμματα.

Λιμάσσω—ἐκ τοῦ ἀρχ. *Λιμάζω* ἢ *Λιμαίνω* = πάσχω πεῖναν, λιμοκτονῶ καὶ *Λιμασμένος* ὁ πεινασμένος· ἐξ οὗ καὶ *Λιματλία* ἢ *Λιμαίλις* πληθ.—ἡ ὀλιγίστη ποσότης τροφίμων προσφερομένων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Λινοβροχεῖο.—Καλεῖται ὁ τόπος ὅπου βρέχεται ἢ μωσχεύεται τὸ ἀκατέργαστον λινάριον—καὶ ὁ βαλτώδης τόπος ἕνεκα τούτου.

Λινοκοκκάτος—ἄρτος κατασκευαζόμενος ἐκ λινωκόπκου ἢ λινωροσπέρου.

Λιάτικο—ἀντὶ ἡλιατικο—καλεῖται εἶδος οἴνου κατασκευασμένου ἐκ σταφυλῶν ἐκτεθεισῶν εἰς τὸν ἥλιον.

Λιοκάλυθο (Ἡλιοκάλυθο) «ἐκκαμὲ λιοκάλυθο νὰ τὸν ἰδῇ». Λέγεται ὅταν ἐπιθέτῃ τις τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵνα μὴ προσβῇ ληται ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν ἄνθρωπον ἢ ἄλλο τι.

Λιοχαρίζω—ἐκθέτω τι πρὸς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ξηρανθῇ ἢ θερμανθῇ καὶ *Λιοχαρίζομαι* = ἡλιαζομαι ὅπως θερμανθῶ καὶ *Λιοχαριστό*—τὸ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον (ἰδὲ ἀλιάζω). Λέγεται καὶ *Λιόχαρτο* τὸ ἀποξηρανθὲν εἰς τὸν ἥλιον.

Λογιάζω—ἔχει σημ. τοῦ νομίζω, συμπερίνω—«Δὲν τὸ λόγιαζα ποτέ» Δὲν τὸ ἐτυλλογιζόμην ἢ δὲν τὸ ἥλιπίζα.»

Λιχνῶ—τὸ λιχνίζειν τῶν ἀρχ. καὶ *Λιχνισμα* τῶν γεννημάτων καὶ *Λιχνία* τὸ λεπτάτατον λιχνισθὲν ἄχυρον.

Λιώρι (τὸ) (ἡλίου ὄρα). Λέγεται τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου διάστημα ὥρας καὶ ῥῆμα *Λιωρίζει* καὶ *Ἀλιώρισε* λέγεται ὅταν ὁ ἥλιος προβαίνῃ ἐκ τῶν νεφῶν.

Λογῶ (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ *λέω*—*ῤῶ* ἢ *λέγω ῤῶ* σημ. μήπως ὡς καὶ τὸ *ῤῶ.ῤῶ* καὶ *ῤῶ.λέω* ἀντὶ τοῦ ἐγὼ λέγω.

Λωπῶς (ἀντὶ τοῦ *λέω*—*πῶς*—*λέγω πῶς*). Ὑποθέτω ἢ συμπεραίνω ὅτι—*λέγω ὅτι*.

Λογάδες (ἐκ τοῦ ἀρχ. *λογάς*—*ἄδος*) = τὰ εἶδη. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκλεκτῶν εἰδῶν τῶν σταφυλῶν. «Τὸ ἀμπέλι ἔχει λογάδες.»

Λογοποιάσεις — ὅστις ζητεῖ ἢ δίδει αἰτίαν λογομαχίας.

Λο(γ)ή (ἡ) εἶδος — Τί λοῆς = Τί λογῆς. « Ἀνάθεμα τῆς λοῆτου. »

Λοῦθα. βοστρίχιον τῶν μαλλίων τῆς κεφαλῆς.

Λόριδα — **Λόριδα** χ' **ἔλα** ἐπιφώνημα πρὸς τοὺς στρεφόμενους βόας ἐν τῇ ἄλυνι (ἴσως ἐκ τοῦ λορδαίνω = κλίνω πρὸς τὰ ἐμπροσθεν).

Λουβι (τὸ) Τὸ λόβιον ἢ λοβὸς διαφόρων ὀσπρίων.

Λούγατα — καλεῖται τὸ χονδροκρίθαρν (ἀγνοεῖται ἡ παρχγωγὴ του).

Λουλούδα — Λέγεται μεταφορ. ἡ φιλάρεσκος γυνή. « Τί λουλούδα σοῦ εἶναι » !

Λουφάσσει (ἐπὶ τρ. πρ.) Λέγεται ἐπὶ ὑποβλέποντός τι καὶ ὑποκρινομένου.

Λουποθάνατος — Ὁ προσποιούμενος τὸν ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατον, καὶ ὁ ὑποκριτής.

Λῶρος. Ὁ λῶρος τῶν ἀρχ. ὁ μετὰ τοῦ θυμφολοῦ καὶ ἐμψύου συνεχόμενος λῶρος (le cordon ombélical).

Λουστάρη — ὁ σιδηροῦς μοχλὸς τῶν ἐργατῶν καὶ λουστός, ἢ λουστός παρ' ἄλλοις τὸ ὑπομόχλιον, ἢ ἄλλη διὰ μοχλοῦ δύναμις.

Λουτρακίζω καὶ **Λουτρακίζομαι**. Λούω τινά, ἢ λούομαι καθ' ὅλοκληρίαν καὶ λουτροκοπαρίζομαι ἀλλοχού.

Λυγερή — « Κόρη λυγερή » — ἡ Εὐλύγιστος καὶ εὐσωμος νεῆνις, ἡ λιγνὴν τὴν ὀσφύν ἔχουσα.

Λυσουδίο (ἐπίρ.). Ἐπισώρευσις πολλῶν ζώων ἢ ἑλλων ἀντιειμένων, καὶ ἀποφορά ἢ δυσωδία.

Λύσια — τὰ σῦκα τοῦ Ἐρινεοῦ (ἀγριοσυκῆς) — Λέγονται καὶ προζώματα καὶ Ὀριζὰ παρὰ Σαμίους.

Λυχνιστάτης — τὸ λυχνεῖον τῶν ἀρχ. ἢ τὸ ὑποστήριγμα ὅπου προσαρτᾶται ὁ λύχνος.

Λύωμα — ἐπίρ. « ἔγεινε λύωμα » — τουτ. ἔλυωσε ἢ ἀνέλυσε διὰ τοῦ πυρός· καὶ τὸ λίαν μαλακὸν ὀπωρικὸν ἢ ἄλλο τι κτλ.

M.

Μαγάρα (ἡ) λέρα, ἀκαθαρσία· καὶ ζῆμ. **μαγαρίζω** = λερώνω, ἐπιχρίω μὲ ἀκαθαρσίας. **Μαγάρα** καὶ **μαγαρικὸς** ὁ ρυπαρὸς καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος. Παράγ. ἐκ τοῦ ἀρχ. μάγω, μάω, μάσσω (ἀλείφω), **μαγάω**, **μαγάρω** — καὶ **Μαγαρίζομαι** = πασαλείφομαι, καὶ **μαγάρισμα** (ἡ κόπρος). **Ἐμαγάρισε** (ἐπὶ τρ. πρ.) ταῦτόσημον τῷ ἐμόλυνεν ἤτοι κατέλυσε τὴν τεσσαρτακιστήν. « Σκυλί μαγαρισμένο » — Ἐξύβρισις.

Μαγκλόνω = ἀνάπτω πῦρ πρὸς κυνηγεσίαν τῶν ὀρτυκίων.

Μαγ.ληνωμένος καὶ **μαγ.ληνόγω** ῥ. = Στιλβάνω τι. Κυρίως λέγεται ἐπὶ στιλβώσεως τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς δι' ἀλοιφῆς ἢ ἄλλου τινὸς σώματος ὑάλισμα διὰ τῆς τριβῆς ἢ ἐπιχρίσεως.

Μαγουλίδες — αἱ παρωτίδες· νόσημα κυρίως τῶν παίδων. (**oreillons**) — Μαγουλήθρες, παραμαγούλες ἀλλοχού.

Μαδερὸς — (ἐκ τοῦ ἀρχ. Μαδερὸς) καὶ **Μαδιήλης** — ὁ φαλακρὸς ἢ μαδτημένος ἄνθρωπος. « Μαδερὸ πρόβωτο » = τὸ μαδτημένον ἢ ἀρξιδόμαλλον.

Μάζα (ἡ) — Εἶδος ἀγριοχόρτου οὐτινος αἱ συμφυόμεναι ρίζαι συμπυκνούμεναι ἀποτελοῦν ἄθροισμα ὕπερ συνδέει σφιγκτὰ τὴν ἐργάσιμον γῆν καὶ καθίσταται αὐτὴν δυσέργαστον.

Μάζα.λη (ἡ) ὁ φιδὸς ἢ **Μουστρόβχα** ἡ τιθεμένη περὶ τοὺς μυκτῆρας ἢ τὸ στόμα τῶν βοῶν ἢ ἄλλων ζώων. Λέγεται καὶ ἐπὶ λεπτοτάτων ὑψασμάτων. « Εἶναι φιλὸ σὰν μάζαλη ». (ἴσως ἐκ τοῦ Muscler φιδώ).

Μαζουλέα (ἡ) — τὸ μάζωμα, ἡ σύναξις ἢ συνάθροισις πραγμάτων — « ἔκαμε καλὴ μαζουλέα » τουτ. ἐσύναξεν ἀρετά.

Μαίας (ὁ) ἐπίθ. τοῦ βοῦς πρὸς ὃν ἐπιφωνοῦσι καὶ τὸ **Νά** — **Μαία** — **Νά**, καὶ ὁ **Μαίας** περιφρονητικῶς, ὁ ἡλίθιος, βλάξ, βόιδι.

Μαθὲς (ἐπίρ.) καὶ ἡγοῦν **μαθὲς**, δηλαδή, τάχα τις, δεθεν. « Πντα μαθὲς τὸ κρύβει; » = τί τάχα τὸ κρύπτεις;

Μακροτζάντζαρος — χλευαστικῶς καλεῖται ὁ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἢ μακροῦ ἄνθρωπος.

Μαλάκα (ἡ) — λέγεται ὁ μαλακὸς καὶ εἰσέτι νεώπος τυρὸς.

Μαλαθούνα — ἡ παρ' ἄλλοις Καλαθούνα μικρὸν κἀνιστρον ἀχύρινον πλεκτόν.

Μα.λαγωή καὶ **Μα.λαζία** — Κυρίως καλοῦνται τὰ ἔχνη τοῦ λαγωοῦ ὡς ἐκ τῆς ὑπαρχούσης βοσκῆς ἢ τῆς κόπρου αὐτοῦ. Ἰδὲ καὶ Ἀμαλαγή.

Μα.λαχαφταῖς. Ἐπίθ. ἐξυβριστικὸν τοῦ λαϊμάργου ἢ σφόδρα ἀδηράγου.

Μα.λλιάζει (ἐπὶ τρ. πρ.) « Μαλλιάζει ἢ ἐμάλλισκε ἢ γλῶσσά του νὰ φωνάζῃ ».

Μα.λλοκέφαλα — « ἐξώδευσε τὰ μαλλοκέφαλά του » τουτέστι τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του, τὴν περιουσίαν του.

Μαμάρωστος — ὁ κηκοδιάθετος καὶ προκισθάνομενος ἐπικειμένην ἀσθένειαν.

Μαμμάκος (ὁ μαμμάκουθος τῶν ἀρχ.), ὁ βλάξ καὶ ἡλίθιος, χάχας καὶ Μαμματοῦκος.

Μαπαρόλες = εἶδος λαθῦρων, δι' ὧν κατασκευάζεται ἡ λεγομένη φάβα, ἔτνος (purée de fèves), λίαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς χωρικοῖς.

Μαριτάδες ἄσματα ἐρωτικά ἢ τραγώδια.

(Ἔπεται συνέχεια.)